

NIETS IS WAT HET LIJKT

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Rubén Dario Kleimeer, 2012

Jetske Mooldijk
Marnix Gymnasium

Het was laat in de avond, maar Bob zat nog steeds achter het stuur. Hij had honger, hij had nog steeds niet gegeten en dit maakte hem chagrijnig. Hij dacht aan vandaag, wat een rare dag was het geweest.

Met z'n met koffie gevulde thermosfles en boterhammenpakket was Bob vanochtend in de vrachtwagen gestapt en naar z'n eerste locatie gereden. Hij had de radio aangezet en naar de Top 2000 geluisterd, die zoals altijd in de laatste week van december werd afgespeeld. Ondanks dat het de laatste week van het jaar was ging hij toch maar werken, anders wist hij niet zo goed wat hij moest doen, de dagen tussen kerst- en oudjaarsdag.

Bij z'n eerste leverpunt moest hij even wachten. Hij liep naar een gebouwtje waar de chauffeurs altijd even pauzeerden. Hij zette een kopje koffie en pakte uit de koelkast een stuk slagroomgebak. Toen liep hij terug naar z'n vrachtwagen om verder te rijden. Zodra hij de snelweg op reed had hij het idee dat er iets niet klopte. Hij hield even z'n adem in en luisterde of hij iets hoorde. Niks. Het voelde niet goed, hij zette de vrachtwagen stil langs de weg, liep een rondje om de wagen heen en opende de deuren van de container. Snel deed hij ze weer dicht en keek om zich heen of niemand van de voorbijgangers iets had gezien. Enigszins in shock ging hij weer op de bestuurdersstoel zitten... Wat moest hij doen? Hij wist het niet, er was weleens een foutje geweest bij de lading, maar hij had nog nooit een echt foute lading vervoerd. Over twee maanden zou hij met pensioen gaan, waarom

moest dit juist nu gebeuren? Waarom had hij het niet door gehad? Waarom had hij niet voor hij ging rijden gecheckt wat er was ingeladen? Maar 'waarom' en 'als', daar had hij nu niks aan, hij moest iets doen. Als hij naar de politie zou gaan, zou hij medeplichtig zijn wist hij uit ervaring, dus dat moest hij niet doen. Bob reed maar gewoon verder en hoopte dat er geen controle was.

Bij de douane aangekomen vertelde Bob aan Dries, een collega die hij al sinds z'n opleiding kende, wat hij in z'n vrachtwagen had aangetroffen. Dries wilde het graag met eigen ogen zien.

Voorzichtig deed Bob de container open en liet Dries naar binnen. Een beetje beduusd kwam Dries naar buiten, ook hij snapte niet hoe dit kon. Ze kwamen tot de conclusie dat ze maar beter konden doen of er niets aan de hand was en hoopten zo dat de container zonder controle het vrachtschip op zou gaan.

De controleur maakte de deuren open, keek in de container, naar de papieren en toen naar de gespannen gezichten van Dries en Bob. Hij negeerde de gezichten en zei: 'De verpakkingen doen ze pas om de poedersuiker in Amerika, vandaar die losse zakken.'

Bob zuchtte. Natuurlijk, dacht hij, wat had het anders kunnen zijn.